

Zuzančina sněhová kočička

Od nového roku hustě sněžilo a v polovině ledna už bylo celé město jako pod bílou peřinou. Lidé se museli se sněhovou nadílkou denně potýkat a zima se jim nějak přestávala líbit. Zato děti jásalý.

Právě v tomhle nevelkém, úplně zasněženém městečku bydlela Zuzanka. Docela uprostřed ulice – v malém bílém domečku se zahradou mezi podobnými barevnými domky s úpravnými dvorky a bílými, hnědými a zelenými ploty.

Zuzanka samozřejmě nebydlela v domku sama. Měla maminku, tatínka a bratra Adama, který byl o něco starší, občas zlobil, a někdy býval dokonce drzý. Stejně to ale byl prima kluk. Je sice pravda, že doma Zuzanku často škádlil, zato venku se choval jako bratr ochránce.

Do rodiny patřil také černý kocourek Čert, rozpustilé koťátko, které všichni potajmu rozmazlovali.

Zuzanka už chodila do třetí třídy a stejně jako ostatní holčičky byla trochu upovídaná, občas mívala dost divoké nápady, někdy si vymýšlela drobné rošťárny, ale nakonec skoro vždy udělala to, co bylo správné. Školu měla docela ráda. Líbilo se jí, že tam má kamarádky, se kterými dokázala probrebnit celé přestávky. Holky totiž musí za den probrat spoustu důležitých holčičích věcí. Taky se jí líbilo, jak pan školník zvoní přestávky a jakou nosí legrační kšiltovku.

Bavilo ji kreslení a docela hezky hrála na klavír. Paní Krásová, učitelka z hudebky, byla dáma ze starého světa a na její příběhy o hudbě a skladatelích se Zuzanka pokaždé moc těšila. Kromě toho chodila cvičit do Sokola. Užila se tam spousta leg-

race a navíc – Zuzanka měla, jak říkala maminka, poněkud silnější postavu. Byla prostě tak trochu při těle. Ale nedělala si z toho zbytečně hlavu. Maminka jí totiž vysvětlila, že v životě záleží na úplně jiných věcech než jenom na tom, jak člověk vypadá.

Zuzanka také velmi ráda četla. Ve školní knihovně bývala častou návštěvnicí a vždycky si odtamtud odnesla nějakou napínavou knížku. V létě ze všeho nejraději sedávala na široké větvi staré jabloně, která rostla na zahradě u domu, a hltala jeden příběh za druhým. Dokázala tam vyšplhat skoro tak rychle jako Čert. Pohodlně se usadila, jabloň nádherně voněla a Zuzanka z ní měla výhled skoro jako na nějaké rozhledně. Bylo to její tajné letní doupě.

Jenomže teď byla zima a všude spousta sněhu. Prostě nádhera! Děti se mohly koulovat celou cestu do školy a odpoledne soutěžily, kdo postaví nejhezčího sněhuláka. Plácek před školou se stal ledovým výstavištěm malých umělců. Svahy kolem města byly každý den plné lyžařů a sáňkařů.

Zuzanka s Adamem si za domem postavili opravdovské eskymácké iglú z velkých sněhových cihel. Moc se jim povedlo. Adam v něm chtěl nocovat, aby vyzkoušel svůj nový spacák, ale tatínek mu to naštěstí vymluvil. Iglú bylo krásné, Zuzanka si v něm svítila svíčkou a představovala si, že je mezi Eskymáky. Jednou si tam dokonce pozvala kamarádky na čajový dýchánek. Příliš toho však nenapovídaly, jen si dýchaly

do dlaní, jak se na takovém dýchánku sluší, a když jim zčervenaly nosy, běžely se ohřát domů do tepla.

Ve středu odjel tatínek na dva dny na služební cestu do Prahy. Až do pátku si musí všichni tři poradit doma sami. Samozřejmě i s Čertem, ani ten se nikam nechystal. Přes noc zase přibylo hodně sněhu a cestičky kolem domů už skoro nebyly k rozeznání.

Tatínek vždy ráno, než odešel do práce, proházel cestu od dveří k brance a potom ještě chodník kolem plotu. Naštěstí na to nebyl sám, pomáhal mu Adam. Každý den se také zastavil naproti u domku staré paní Táborské, která žila docela sama a mužská ruka jí chyběla.

Toho dne Zuzce končila škola brzy, vracela se domů dřív než Adam. Těšila se, že si půjde ještě před hudebkou na chvíli zalýžovat na svah za město. Než odemkla branku, všimla si, že u domku paní Táborské je pořád plno sněhu. No jo, tatínek tu není, uvědomila si. Jak asi půjde paní Táborská nakupovat? Je přece špatná na nohy. Jestli bude dál takhle sněžit, tak se dnes vůbec nedostane ven. A Adam má jako naschvál dlouhé vyučování, pak jde rovnou do Sokola, takže se vrátí až večer... Ale třeba dnes paní Táborská nikam nepůjde? A já na tu práci nemám fortel, to přece říkal i tatínek, uvažovala Zuzanka.

Nakonec vesele odhodila aktovku na gauč, připravila si nové červené přezkáče a šla si pro lyže.

Ale co když přece jenom... zaváhala. Jenomže se na lyžování těšila celé dopoledne! A zrovna je tam takový bezva prašan! Když však už stála ve dveřích a měla lyže na rameni, svědomí jí nedalo: paní Táborská nemá nikoho, kdo by jí pomohl. Je to tedy na mně!

A Zuzanka si najednou začala připadat velice důležitá.

Otočila se na podpatku, místo lyží se chopila lopaty a za chvíli už se s ní oháněla uprostřed závějí. Třeba trochu zhubnu, přesvědčovala sama sebe, když se pracně prohrabávala k brance paní Táborské a už bylo jasné, že dneska z lyžování nebude nic.

Když se pak vracela domů, všimla si jedné velké zmrzlé hroudy sněhu. Aspoň udělám nějakou legraci, napadlo ji. Stačilo jen přilepit sněhová ouška, trochu vylepšit ocásek a v rukou jí seděla bílá kočička jako živá. Dlouhosrstá – tedy dlouhosněžná. Člověk úplně slyšel, jak přede. Zuzka posadila sněhovou Micku na sloupek u branky. Doufala, že napálí Čerta, ale ten na ledovou družku nenaletěl ani omylem. Uraženě, s přísně zdviženým ocáskem, odkráčel důstojně do vyhřáté kuchyně. Zato když se večer vracel domů Adam, natáhl u vrátek ruku, aby pohladil bílou návštěvnici, a maminka už jí šla málem nasypat do misky krmení.

Ten večer byla doma obzvlášť velká pohoda. Napřed k nim přišla prošlapanou cestičkou paní Tábořská a přinesla mramorovou bábovku – prý Zuzance za kus chlapské práce – a Zuzanku už ani trochu nemrzelo, že nemohla odpoledne na svah. Adam byl spokojený, že díky sestřičce dokončil svůj model rakety, a tak tentokrát ani nevymýšlel ďábelskou pomstu za tu její falešnou sněhovou kočku.

Maminka se jen tak pro sebe usmívala, dokonce dnes výjimečně nechala po večeři všechno ležet tak, jak to bylo, zapálila svíčku a všichni tři si u stolu ještě chvíli jen tak povídali. Venku tiše padal sníh. Kocourek na Zuzančině klíně spokojeně vrněl a poslouchal, jak Zuzanka s Klárkou svázaly v šatně klukům boty tkaničkami k sobě, protože je při vyučování tahali za vlasy, a jak se dva kluci z páté bé poprali v tělocviku, jak Adam dal dva góly a Jirkovi se povedlo střílet vlastňák. Taková ostuda! U maminky v práci byl zmatek nad zmatek, ale Zuzanka měla už dávno dojem, že takhle to u maminky v práci vypadá skoro pořád. Potom volal tatínek z Prahy. I tam prý je úplně bílo.

Tu noc začalo pořádně mrznout.